

DZIENNIK URZĘDOWY WOJEWÓDZTWA ŚLĄSKIEGO

Katowice, dnia 27 czerwca 2025 r.

Poz. 4130

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR NPII.4131.1.393.2025 WOJEWODY ŚLĄSKIEGO

z dnia 25 czerwca 2025 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2024 r. poz. 1465 ze zm.)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr 0007.IX.109.2025 Rady Gminy Węgierska Górka z dnia 23 maja 2025 r. w sprawie wysokości diet oraz zwrotu kosztów podróży służbowych przysługujących radnym Gminy Węgierska Górka, w całości, jako sprzecznej z art. 25 ust. 4 i 8 ustawy.

Uzasadnienie

Na sesji w dniu 23 maja 2025 r. Rada Gminy Węgierska Górka podjęła uchwałę Nr 0007.IX.109.2025 w sprawie wysokości diet oraz zwrotu kosztów podróży służbowych przysługujących radnym Gminy Węgierska Górka, dalej jako: *uchwała*.

W podstawie prawnej uchwały wskazano m.in.: art. 25 ust. 4, 6, 7 i 8 ustawy.

Uchwała została doręczona organowi nadzoru w dniu 26 maja 2025 r.

W toku badania legalności przedmiotowej uchwały organ nadzoru uznał, iż jest ona niezgodna z prawem i powinna zostać wyeliminowana z obrotu prawnego w całości z przyczyn opisanych poniżej.

Zgodnie z art. 25 ust. 4, ust. 6 i ust. 8 ustawy:

4. Na zasadach ustalonych przez radę gminy radnemu przysługują diety oraz zwrot kosztów podróży służbowych.

6. Wysokość diet przysługujących radnemu nie może przekroczyć w ciągu miesiąca łącznie 2,4-krotności kwoty bazowej określonej w ustawie budżetowej dla osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe na podstawie przepisów ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 2023 r. poz. 2692 oraz z 2024 r. poz. 123).

8. Rada gminy przy ustalaniu wysokości diet radnych bierze pod uwagę funkcje pełnione przez radnego.

Na podstawie powołanego przepisu ustawy rada gminy powinna zatem określić zasady, na jakich radnym przysługują diety oraz zwrot kosztów podróży służbowych. Wymaga zaznaczenia, że ustawodawca posłużył się w przepisie art. 25 ust. 4 ustawy terminem *dieta*, ale nie zamieścił w przepisach legalnej definicji tego pojęcia. Jednakże zgodnie z orzecznictwem sądów administracyjnych uznaje się, że dieta stanowi rekompensatę za utracone przez radnego zarobki, a zatem nie jest świadczeniem pracowniczym. Tym samym przyjąć należy, że art. 25 ust. 4 ustawy zawiera upoważnienie dla organu stanowiącego gminy do sprecyzowania reguł (zasad), na jakich przysługiwać będzie rekompensata (wyrównanie wydatków i strat) w związku z wykonywaniem mandatu radnego. Ponadto, treść ust. 8 tego przepisu przesądza o konieczności zróżnicowania wysokości diet

w zależności od funkcji pełnionych przez radnego, a więc m.in. funkcji przewodniczącego i wiceprzewodniczącego rady oraz przewodniczących komisji (stałych i doraźnych).

Jednocześnie regulacjami uchwały, podjętej na podstawie delegacji ustawowej zawartej w omawianym przepisie, winny być objęte również m.in. sytuacje, gdy radny przez dłuższy okres czasu nie wykonuje obowiązków wynikających z pełnionej funkcji, a także gdy nie odbywa się ani posiedzenie komisji, ani sesja rady gminy w danym miesiącu – czyli sytuacje, gdy radni nie ponoszą określonych kosztów związanych z pełnieniem funkcji. W przeciwnym razie dieta ustalona w stałej kwocie ma charakter ryczałtu miesięcznego, przez co traci charakter rekompensacyjny, a przyjmuje charakter stałego, miesięcznego wynagrodzenia, niezależnego od kosztów związanych z pełnieniem funkcji (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 30 maja 2019 r., sygn. akt IV SA/Po 292/19, wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 25 lutego 2020 r., sygn. akt II SA/Wa 2120/19 i sygn. akt II SA/Wa 2121/19).

W ocenie organu nadzoru, przedmiotowa uchwała nie wypełnia prawidłowo delegacji z art. 25 ust. 4 ustawy.

W § 1 ust. 2 uchwały Rada określiła wysokość zryczałtowanych diet w zależności od pełnionych przez radnego funkcji. Natomiast w § 3 ust. 1 i 2 uchwały Rada uregulowała zasady potrąceń diety w przypadku nieobecności radnego na sesji i nieobecności radnego na posiedzeniu komisji (stałej lub doraźnej). W § 3 ust. 5 uchwały Rada postanowiła, że zmniejszenie diety nie dotyczy radnego delegowanego do wykonywania obowiązków związanych z pełnieniem mandatu. Z kolei § 3 ust. 10 uchwały uregulowano zasady obliczania diety w przypadku pełnienia funkcji radnego w okresie krótszym niż miesiąc.

Rada Gminy wykonała ustawowy obowiązek przyznania diety radnym wynikający z art. 25 ust. 4 ustawy tylko częściowo, tj. ustaliła wysokość miesięcznej diety dla radnych w wysokości uzależnionej od pełnionych przez radnych funkcji (§ 1 ust. 2 uchwały). Wymaga wskazania, że Rada uwzględniła wyższą dietę dla radnego wykonującego funkcję przewodniczącego komisji stałej Rady Gminy (§ 1 ust. 2 pkt 3 uchwały), pominęła całkowicie przyznanie wyższej diety także dla przewodniczącego komisji doraźnej. Zauważyć należy, że możliwość powołania komisji doraźnych w Radzie Gminy Węgierska Górka przewiduje treść § 18 ust. 2 Statutu Gminy Węgierska Górka, przyjętego uchwałą Nr XVIII/166/2012 Rady Gminy Węgierska Górka z dnia 27 grudnia 2012 r. w sprawie uchwalenia Statutu Gminy Węgierska Górka (ze zm.) oraz § 30 ust. 1 Regulaminu Rady Gminy stanowiącej załącznik nr 2 do ww. statutu. Jednocześnie, jak to zostało już wskazane, w § 3 ust. 1 uchwały Rada postanowiła o dokonaniu obniżenia diety za każdą nieobecność na posiedzeniu zarówno komisji stałej jak i doraźnej, co również potwierdza możliwość powołania komisji doraźnych. Tym samym regulacje § 1 ust. 1 uchwały Rada Gminy ograniczające przyznanie diety w wyższej wysokości tylko dla przewodniczącego komisji stałej należy ocenić jako podjęte w sposób sprzeczny z art. 25 ust. 4 i 8 ustawy o samorządzie gminnym. W ten sposób (sprzeczny z prawem) pominięto inne obowiązki i obszary zaangażowania radnych, w przedmiotowym przypadku nie uwzględniono funkcji przewodniczącego komisji doraźnej, co stanowi powód do stwierdzenia nieważności uchwały w całości.

Powyższe uwagi należy odnieść również do pominięcia przez Radę ustalenia diety w wyższej wysokości dla zastępcy przewodniczącego komisji, która to funkcja została przewidziana w odniesieniu do Komisji Skarg, Wniosków i Petycji – zgodnie z § 44¹ ust. 1 Statutu Gminy Węgierska Górka: „Komisja Skarg, Wniosków i Petycji Rady składa się z Przewodniczącego, Zastępcy oraz pozostałych członków.” Także poprzez powyższe pominięcie Rada naruszyła w sposób istotny art. 25 ust. 4 i 8 ustawy, co również stanowi powód do wyeliminowania uchwały z obrotu prawnego w całości.

W tym miejscu wskazać również należy, że Rada ustalając wysokość diet nie uwzględniła sytuacji radnych, którzy są członkami komisji, a jednocześnie nie pełnią w tych komisjach funkcji przewodniczącego czy zastępcy przewodniczącego.

Jak już wyżej podniesiono, organ stanowiący gminy na podstawie art. 25 ust. 4 ustawy jest upoważniony wyłącznie do określenia zasad, na jakich diety będą radnym przysługiwały, jednakże z uwzględnieniem pełnionych przez radnego funkcji (art. 25 ust. 8 ustawy). Regulacje zawarte w § 1 ust. 2 uchwały prowadzą do sytuacji, w której radni nie byłiby traktowani w sposób sprawiedliwy i równy. Radny, który nie jest członkiem żadnej komisji otrzymywałby dietę w tej samej wysokości co radny będący członkiem komisji (jednej, bądź nawet kilku komisji). Tymczasem zgodnie z art. 25 ust. 8 ustawy, Rada zobowiązana jest zróżnicować wysokość diety radnych w zależności od pełnionych przez nich funkcji. Należy przy tym podkreślić, że analizowana uchwała nie dotyczy jedynie radnych wchodzących w skład Rady Gminy Węgierska Górka

w dniu podjęcia uchwały, a okres jej obowiązywania nie jest ograniczony upływem kadencji organów jednostek samorządu terytorialnego.

Rada zatem również w powyższym zakresie nieprawidłowo zrealizowała upoważnienie zawarte w art. 25 ust. 4 i 8 ustawy – za niezgodne z prawem należy uznać regulacje, które określają wysokość diety radnego, który nie jest członkiem żadnej komisji, w tej samej wysokości, co radnego, który jest członkiem komisji, a jednocześnie nie pełni w tych komisjach funkcji przewodniczącego czy zastępcy przewodniczącego. Powyższe stanowi istotne naruszenie prawa i kolejny powód do wyeliminowania z obrotu prawnego uchwały w całości.

Następnie, organ nadzoru zwraca uwagę na § 3 ust. 3 uchwały, który stanowi: *W przypadku, gdy w jednym dniu odbywa się sesja Rady i posiedzenie komisji zmniejszenie diety, o którym mowa w ust. 1, naliczane jest tylko za jedno posiedzenie - sesję Rady.* Z przywołanego przepisu można wywnioskować, że jeśli radny nie jest obecny zarówno na sesji, jak i na posiedzeniu komisji, które odbywają się jednego dnia – zmniejszenie diety nastąpi tylko w odniesieniu do braku obecności na sesji rady. Przepis ten wzbudza wątpliwości organu, ponieważ obowiązkowy mechanizm potrąceń z ustalonej ryczałtowo diety musi przewidywać redukcję kwoty ryczałtu adekwatnie do zmniejszenia aktywności radnego – przepis uchwały w zakresie obniżenia diety powinien zatem uwzględniać zarówno nieobecność na posiedzeniach rady gminy, jak i na posiedzeniach komisji rady gminy, ponieważ radny nie podejmował aktywności w obydwu tych przypadkach.

Jednocześnie należy wskazać, że obowiązkowy mechanizm potrąceń z diety ustalonej w sposób ryczałtowy powinien również uwzględniać sytuację, w której brak jest aktywności radnego także w pozostałej – to jest poza udziałem w sesji rady i posiedzeniu komisji – sferze działalności mandatowej, będącej podstawą przyznania diety (przy czym § 3 ust. 5 uchwały stanowi o wyłączeniu możliwości zmniejszenia diety radnego w przypadku delegowania go do wykonywania obowiązków związanych z pełnieniem mandatu).

Tymczasem, § 3 ust. 1 uchwały przewiduje potrącenia tylko w przypadku nieobecności radnego na sesji Rady Gminy i posiedzeniu komisji rady – nie uregulowano zasad ustalania wysokości diety w razie braku wykonywania przez radnego także innych obowiązków.

Rada nie odniosła się w uchwale do sytuacji, gdy radni przez dłuższy okres nie wykonują swoich obowiązków, np. z powodu choroby. Brak przesłanek do potrącania radnemu ryczałtu z powodu nieobecności np. spowodowanej chorobą przez cały miesiąc lub przez określoną liczbę dni w miesiącu powoduje, iż uchwała istotnie narusza art. 25 ust. 4 ustawy, co przesądza o konieczności stwierdzenia nieważności uchwały w całości również z tego powodu.

Kolejno, zdaniem organu nadzoru, Rada ustalając ryczałtową wysokość diety, nie uregulowała w sposób prawidłowy zasad potrąceń diet radnych w sytuacji, w której w danym miesiącu sesja Rady lub posiedzenie komisji w ogóle się nie odbędą. Organ nadzoru zwraca uwagę na nieprawidłową konstrukcję § 3 ust. 6 uchwały, który stanowi: *Za miesiąc, w którym nie odbywa się sesja Rady Gminy i komisja, dieta ustalona w sposób określony w § 1 ust. 2 uchwały, ulega obniżeniu o 5%.* Wykładnia oparta na literalnym brzmieniu w ww. przepisie, zważywszy na użycie koniunkcji („i”) prowadzi do wniosku, że dieta ulegnie obniżeniu tylko wówczas, gdy w danym miesiącu nie odbędą się łącznie: zarówno sesja Rady, jak i posiedzenie komisji. Tym samym, jeśli w danym miesiącu odbędzie się sesja Rady – dieta będzie przysługiwała w pełnej wysokości. Podobnie, jeśli w danym miesiącu odbędzie się tylko posiedzenie komisji, dieta będzie przysługiwała w pełnej wysokości – przy czym z brzmienia ww. przepisu uchwały, wobec braku jego doprecyzowania, można wywnioskować, że każdy radny, niezależnie od tego, czy w danym miesiącu odbędzie się posiedzenie komisji, do której dany radny został wybrany czy też jakiegokolwiek innej komisji, której członkiem nie jest – otrzyma dietę w pełnej wysokości. Zatem nawet wówczas, gdy radny nie będzie brał udziału w posiedzeniu żadnej komisji w danym miesiącu (bo żadna komisja, której radny jest członkiem nie będzie miała w tym miesiącu posiedzenia i w miesiącu tym nie odbędzie się również sesja) to i tak otrzyma dietę w pełnej wysokości. Taka konstrukcja przepisu uchwały przesądza w opinii organu nadzoru o nieprawidłowym wypełnieniu delegacji z art. 25 ust. 4 ustawy, co stanowi istotne naruszenie prawa, a także kolejny powód do wyeliminowania uchwały w całości.

W tym miejscu wskazać należy, że powyższy przepis uchwały został zatem ustanowiony z naruszeniem reguł prawidłowej legislacji, a zarazem zasady określoności przepisów prawa wynikającej z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78 poz. 483 ze zm.), dalej jako *Konstytucja RP*. Wskazać należy, iż art. 2 Konstytucji RP stanowi, że: *Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem*

prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej. Z konstytucyjnej zasady demokratycznego państwa prawnego, wynika zasada zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa. Jedną z pochodnych tej zasady jest nakaz tworzenia przepisów jasnych i zrozumiałych dla adresata, niedopuszczających do nieograniczonego luzu interpretacyjnego objawiającego się m. in. w ustalaniu znaczenia przepisów prawa wyłącznie w drodze działań faktycznych związanych ze stosowaniem tych przepisów. Prawodawca powinien zatem stanowić normy sformułowane w sposób jasny, precyzyjny, jednoznaczny i wewnętrznie spójny, zgodnie z regułami poprawnej legislacji. Niezachowanie tych wymogów przy formułowaniu przepisów prawa występuje wówczas, gdy treść określonych przepisów w danym akcie prawnym jest na tyle wieloznaczna i nieprecyzyjna, że nie pozwala na wywiedzenie z nich w drodze wykładni jednoznacznej normy prawnej, co z kolei może stwarzać warunki sprzyjające naruszeniu praw jednostki lub uniemożliwić stosowanie przepisów, w których niejasne regulacje są zawarte.

Przedmiotowa uchwała, jako akt prawa miejscowego, powinna być zatem zredagowana w taki sposób, by dla przeciętnego adresata była zrozumiała, tzn. by jej adresat wiedział, w jaki sposób ma się zachować i nie miał żadnych wątpliwości, co do tego jaką regułę postępowania wyznacza dany przepis, a organ stosujący ten przepis wiedział, w jaki sposób go zinterpretować. W uzasadnieniu wyroku WSA w Gdańsku z dnia 24 czerwca 2020 r. sygn. akt II SA/Gd 424/19, stwierdzono, że „uchwała, jako akt prawa miejscowego, powinna być sformułowana w sposób precyzyjny i jasny, uniemożliwiający stosowanie sprzecznego z prawem luzu interpretacyjnego”. Przepisy o niedookreślonej (niewystarczająco określonej) lub niezrozumiałej treści należy uznać za sprzeczne z wynikającą z art. 2 Konstytucji RP zasadą poprawnej legislacji. (zob. w tej materii: wyroki Trybunału Konstytucyjnego z dnia 17 grudnia 2002 r., sygn. akt U 3/02; publ. OTK Z.U. 2002/7A/95 oraz z dnia 13 września 2005 r., sygn. akt K 38/04; publ. OTK Z.U. 2005/8A/92).

Powyższe uwagi należy także odnieść do § 3 ust. 4 uchwały, który narusza opisane powyżej zasady wynikające z art. 2 Konstytucji RP. Przywołany § 3 ust. 4 uchwały stanowi: *Potrącenie, o którym mowa w ust. 4, nie dotyczy sesji Rady zwoływanych w trybie art. 20 ust. 5 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym oraz komisji związanych z sesjami zwoływanymi w tym trybie, pod warunkiem, że nieobecność jest usprawiedliwiona.*

W tym miejscu należy wskazać, że w § 3 ust. 4 uchwały odwołano się do potrącenia, o którym mowa w ust. 4. Zatem tenże przepis zawiera odwołanie do samego siebie, przy czym ani w § 3 ust. 4 ani w ust. 4 żadnego innego paragrafu uchwały nie zostały zawarte uregulowania dotyczące potrąceń. Kolejno, Rada odwołała się w § 3 ust. 4 uchwały do art. 20 ust. 5 ustawy o samorządzie gminnym, jako określającego tryb zwoływania sesji Rady. Tymczasem art. 20 ust. 5 ww. ustawy nie stanowi o trybie zwoływania sesji Rady, a o wprowadzaniu projektów uchwał do porządku obrad sesji rady gminy (*Na wniosek wójta przewodniczący rady gminy jest obowiązany wprowadzić do porządku obrad najbliższej sesji rady gminy projekt uchwały, jeżeli wpłynął on do rady gminy co najmniej 7 dni przed dniem rozpoczęcia sesji rady.*).

Biorąc pod uwagę powyższe, należy wskazać, że treść § 3 ust. 4 uchwały jest niejasna, nieczytelna i wprowadza stan niepewności, co do normy jaka miała zostać ustanowiona na jego mocy. W konsekwencji § 3 ust. 4 uchwały należy ocenić jako podjęty z istotnym naruszeniem prawa, to jest art. 2 Konstytucji RP.

Nadto, jak można jedynie domniemywać, Rada w § 3 ust. 4 uchwały chciała zawrzeć odwołanie do ust. 1 tegoż paragrafu, w którym zawarto uregulowania dotyczące potrąceń oraz odwołanie do art. 20 ust. 3 ustawy o samorządzie gminnym, który odnosi się do zwoływania tzw. sesji nadzwyczajnych. Jeśli przyjąć powyższe rozkodowanie błędnych zapisów za poprawne, wówczas § 3 ust. 4 uchwały stanowiłyby o braku potrąceń w przypadku usprawiedliwionej nieobecności radnego na sesji nadzwyczajnej – jednakże takie uregulowanie również należałoby ocenić jako sprzeczne z prawem i naruszające w sposób istotny art. 25 ust. 4 ustawy. Po pierwsze, w ocenie organu nadzoru przyjmowanie, że dieta nie ulega zmniejszeniu w przypadku nieobecności radnego na sesji zwołanej w trybie art. 20 ust. 3 ustawy o samorządzie gminnym, czyli tzw. sesji nadzwyczajnej jest sprzeczne z istotą tego świadczenia, gdyż taka regulacja sugeruje, że radny będzie uprawniony do diety, chociaż wobec nieobecności na sesji nadzwyczajnej nie poniósł w tym zakresie żadnych kosztów, które należałoby mu zrekompensować. Inaczej mówiąc, tryb zwołania sesji pozostaje w tym zakresie prawnie irrelevantny. Dla oceny charakteru prawnego diety jako świadczenia kompensacyjnego nie ma także większego znaczenia fakt, że sesje nadzwyczajne mają inny charakter niż zwyczajne, są często zwoływane w trybie nagłym i niemalże z dnia na dzień, gdyż jeśli radny w takiej sesji nie uczestniczy wówczas po stronie radnego nie występują jakiejkolwiek koszty, które należałoby mu zrekompensować.

W konsekwencji, zdaniem organu nadzoru, nie znajduje uzasadnienia w przepisach prawa uzależnienie obniżenia diety radnych od usprawiedliwienia bądź nieusprawiedliwienia ich nieobecności na sesji lub

posiedzeniu komisji. Zgodnie z art. 24 ust. 1 ustawy radny jest obowiązany brać udział w pracach rady gminy i jej komisji oraz innych instytucji samorządowych, do których został wybrany lub desygnowany. Z powyższego przepisu nie wynika zatem konieczność usprawiedliwiania przez radnych nieobecności na sesji rady, czy posiedzeniu komisji. Brak jest również przepisów umożliwiających wprowadzenie przez radę gminy wobec poszczególnych radnych żądania usprawiedliwiania swojej nieobecności podczas sesji rady czy też podczas prac komisji rady. Jak bowiem zostało to już wskazane powyżej i jak przyjmuje się w orzecznictwie sądowoadministracyjnym, dieta nie ma charakteru wynagrodzenia za pełnioną funkcję, lecz stanowi rekompensatę utraconego dochodu oraz możliwości jego uzyskania, jak również poświęconego czasu z tytułu wykonywania mandatu radnego. Obniżenie wysokości diety radnego powinno zatem zostać powiązane z niewypełnianiem obowiązków radnego, niezależnie od powodu nieobecności radnego na sesji czy posiedzeniu komisji.

Kolejno, zastrzeżenia organu nadzoru wzbudza nadto regulacja § 4 uchwały: *Wypłata diety za dany miesiąc kalendarzowy, następuje każdorazowo w terminie do 10 dnia każdego następnego miesiąca na podstawie list obecności na sesjach Rady Gminy oraz na posiedzeniach komisji, na rachunek bankowy wskazany przez radnego*. Rada nie jest bowiem uprawniona do regulowania w uchwale podejmowanej na podstawie art. 25 ust. 4 ustawy kwestii wykonawczych, takich jak sposób lub termin wypłaty diet, a jedynie zasad tzn. przesłanek, na podstawie których radnemu przysługują diety. Regulacja § 4 uchwały wykracza zatem poza zakres ustawowej delegacji, naruszając tym samym prawo w sposób istotny.

Powyżej opisane uchybienia w przedmiotowej uchwale należy zaliczyć do kategorii istotnych naruszeń prawa. Za istotne naruszenie prawa uznaje się uchybienie, prowadzące do skutków, które nie mogą być tolerowane w demokratycznym państwie prawnym. Istotne naruszenie prawa w uchwale to takie naruszenie, które powoduje, że akt pozostaje w sprzeczności z określonym przepisem prawnym. Chodzi tu o wady kwalifikowane, z powodu których cały akt lub jego część nie powinien wejść w ogóle do obrotu prawnego. W takiej sytuacji konieczne jest stwierdzenie nieważności aktu, czyli jego wyeliminowanie z obrotu prawnego z mocą *ex tunc*, co powoduje, że dany akt, czy jego część nie wywołuje skutków prawnych od samego początku (zob. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 7 marca 2017 r., sygn. akt II SA/Wa 2197/16, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie z dnia 24 stycznia 2019 r., sygn. akt II SA/Ol 859/18, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 9 stycznia 2019 r., sygn. akt II SA/Gd 693/18).

Wszystkie przywołane powyżej orzeczenia sądów są dostępne w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych (CBOSA) pod adresem: www.orzeczenia.nsa.gov.pl.

Przepis art. 91 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym stanowi, iż uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne. O nieważności uchwały lub zarządzenia w całości lub w części orzeka organ nadzoru w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia uchwały lub zarządzenia, w trybie określonym w art. 90.

Mając powyższe na uwadze, stwierdzić należy, iż uchwała Nr 0007.IX.109.2025 Rady Gminy Węgierska Górka z dnia 23 maja 2025 r. w sprawie wysokości diet oraz zwrotu kosztów podróży służbowych przysługujących radnym Gminy Węgierska Górka, została podjęta z istotnym naruszeniem obowiązującego prawa, co czyni stwierdzenie jej nieważności w całości uzasadnionym i koniecznym.

Pouczenie

Stwierdzenie nieważności uchwały, zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, za pośrednictwem Wojewody Śląskiego, w terminie 30 dni licząc od dnia doręczenia rozstrzygnięcia.

z up. Wojewody Śląskiego
Zastępca Dyrektora Wydziału Nadzoru Prawnego

Iwona Andruszkiewicz